

[Arne Melchior]

meget godt at få det. Det er jo ikke uvigtigt om et år at kunne bedømme: var det godt? Skal den lovgivning fortsætte? Skal den form for administration af pengene og menneskene fortsætte? For at kunne komme med en fornuftig indstilling til dette meget vigtige problem om et års tid må det være meget betydningsfuldt, at man virkelig kender resultater. Derfor vil jeg gerne spørge arbejdsministeren, om han i dag vil meddele folkettinget og offentligheden, hvor mange job han sådan cirka – vi er ikke smålige med runde tal – mener der vil ligge i denne jobskabelseslov, og meget gerne selvfølgelig set i forhold til hvornår og til hvilke ting.

Man kunne også tænke sig at spørge SF – det er nok mindre vigtigt at få svar på det: hvor er den sikkerhed for 50.000 nye arbejdspladser – jeg understreger: nye arbejdspladser – i år, som vi siden valget i vinter har hørt fra SFs side er forudsætningen for, at man kan være med til disse ting? Hvorpå bygger man det tal, statsministeren var først til at slynge ud, før valget var udskrevet i fjor, nemlig dette med 4 år à 50.000 nye arbejdspladser? Jeg skal ikke se så langt ud i tiden – bare for indeværende år, 1982: hvor skimter man muligheden for de 50.000 arbejdspladser? Jeg skal for en ordens skyld tilføje, at hvis de kan skimtes, og især hvis de kan opnås, så vil det have vort udelte bifald. Men når vi ikke kan stemme for lovforlaget, så er det, fordi vor dybe overbevisning siger os, at det ikke kan opnås.

Så har vi endelig at nævne spørgsmålet om det ændringsforslag med hensyn til aldersbegrænsningen, der blev vedtaget, det ændringsforslag, der var så megen diskussion om forleden ved andenbehandlingen. Jeg noterede mig under andenbehandlingen et par markante udtalelser fra hovedpersonerne om betydningen, indholdet, af det ændringsforslag.

Den radikale ordfører, fru Lone Dybkjær, sagde, at det skal være en koncentreret indsats for de unge, og så tilføjede hun: men der kan være tilfælde, hvor det også kan gælde andre. Altså en stærk understregning af det radikale venstre af, at dette er en jobskabelseslov for aldersgruppen 18–25 år. Arbejdsministeren sagde det på en noget anden måde. Han sagde: der skal være tale om varige, ordinære arbejdspladser – med tilføjelsen: især for de unge. Der forekommer mig her at

være en klar forskel i intentionerne hos de to hovedparter i denne aftale, regeringen og det radikale venstre.

Men der er én forskel til, som måske vil være nok så betydningsfuld for administrationen af loven, og det er uoverensstemmelsen mellem lovteksten og bemærkningerne. Hvis man havde haft den klare hensigt, at det skulle være 18–25 år – det er et point til arbejdsministeren – så ville forslagsstilleren ganske naturligt i en halv sætning have kunnet pointere det i selve paragraffens tekst. Men det har man undladt og har udelukkende omtalen af det i bemærkningerne. Derfor frygter vi i CD, at når loven senere skal administreres og der vil være tvivl om, hvordan den skal administreres, så vil man nok blive nødt til at lade lovteksten overtrumfe bemærkningerne.

Jeg skal gerne tilsige, at vi fra CDs side ikke på noget senere tidspunkt vil sanke gløende kul på nogens hoveder, hverken arbejdsministeriets eller arbejdsmarkedsnævnenes rundt omkring, hvis man fortolker det liberalt, altså efter bemærkningerne, således at loven, når vi nu har fået vedtaget den, så i det mindste kan gøre nogen gavn rent nettojobskabelsesmæssigt.

Jeg skal altså meddele, at CD, som fra start af aldrig har troet på dette lovforslag, vil stemme imod det ved tredje behandling.

Den største frygt, vi har, foruden dette at der ikke skabes noget nyt, og foruden dette, at der i værste fald overflyttes job fra privat sektor til offentlig sektor, er, at der er indbygget korrupsion i denne lovgivning. Man sætter markedskræfterne ud af kraft, forstæet på den måde, at en igangsætter, enten det er inden for produktion eller inden for service eller andre områder, som ikke kan få sit budget til at holde sammen, nu får lejlighed til at få ca. 80.000 kr. i tilskud pr. nyansat, hvorved et budget kan komme til, i hvert fald på papiret, at se betydelig pænere ud, og derved vil man være uhyre og uhyggeligt fristet til at sætte ting i gang, som man under andre omstændigheder ville undlade at sætte i gang. Vi frygter hos os, at denne sætten de normale markedskræfter ud af kraft er korrumpende og i virkeligheden ødelæggende for demokratiet, for når man sætter markedskræfterne ud af kraft, får vi et kommissærstyre, i stedet for at vi har de naturlige kræfters afvejning af de forskellige faktorer. Det-